

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จริยธรรมเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่จะช่วยในการพัฒนาประเทศ และเสริมคุณภาพชีวิตให้แก่ประชาชนในชาติ ทั้งนี้เพราะจริยธรรม คือ แนวทางในการประพฤติตนที่พึงงาม ถูกต้อง เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างร่มเย็นในสังคม (กรมวิชาการ 2523 : 142) เป็นรากฐานแห่งความเจริญรุ่งเรือง มั่นคง และสงบสุข (สมบูรณ์ ศาลยาชีวิติน 2525 : iii)

จริยธรรมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์และเป็นเครื่องชี้บ่งบอกพฤติกรรมนั้น ๆ ดังนั้นจึงควรมีการปลูกฝังจริยธรรมแก่ประชาชนให้มากขึ้น โดยเฉพาะเยาวชนซึ่งเป็นทรัพยากรของชาติที่จะเติบโตต่อไปในอนาคต เพราะเยาวชนเป็นวัยที่อยากรู้อยากเห็น เรียนรู้อะไรต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว เปลี่ยนแปลงและยอมรับสิ่งใหม่ ๆ ได้ง่าย ซึ่งรัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการปลูกฝังจริยธรรมแก่เยาวชน ดังคำแถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภาเมื่อวันที่ 20 พฤษภาคม 2526 ที่ว่า "จะเร่งรัดสร้างค่านิยม โดยเฉพาะด้านจริยธรรม และศาสนธรรม ให้มีวินัย ความซื่อสัตย์ ความอดทน ขยันหมั่นเพียร รู้จักประหยัด รู้จักตนเอง และรู้จักอยู่ร่วมกับผู้อื่น ด้วยความสมานฉันท์" (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ 2527 : 95)

การปลูกฝังจริยธรรมนั้นจะต้องทำอย่างรอบคอบและเหมาะสม ข.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช (2524 : 31) ได้กล่าวถึงการปลูกฝังจริยธรรมว่า จะต้องทำให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ วิธีการอบรมสั่งสอน และการเลือกเนื้อหาจะต้องให้เหมาะสมกับระดับจริยธรรม ระดับสติปัญญา และลักษณะทางอารมณ์ของผู้รับการอบรม (บุญยิ่ง เจริญยิ่ง และคณะ 2521 : 1) เพราะการใช้วิธีการที่เหมาะสมจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน 2522 : 2) ระดับการพัฒนาทางจริยธรรมของเยาวชนนั้น จรรยา สุวรรณทัต (2522 : 1-7) กล่าวว่า เด็กในวันแรกเกิดจนถึงวัยเด็กตอนต้น จะเป็นวัยที่สามารถซึมซับทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นวัยที่มีการเลียนแบบ ทั้งในด้านการกระทำและความคิด

เด็กอายุ 4-6 ขวบ จะมีพัฒนาการทางจริยธรรมด้านความมีระเบียบ มารยาท และวินัยในสังคม ช่วยเหลือพึ่งตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ช่วงอายุ 7-12 ปี จะมีพัฒนาการทางจริยธรรมด้านความคิดริเริ่ม การยอมรับ และการสร้างเสริมความมีระเบียบ อยากรับผิดชอบ และ การยอมรับกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อเด็ก และพัฒนาการทางจริยธรรมของเด็กวัยรุ่น ที่ต่อเนื่องจากอายุ 13 ปี จะมีพัฒนาการใช้เหตุผล จะเริ่มรู้จักวิเคราะห์ ใคร่ครวญ พัฒนาความรู้สึกผิดชอบชั่วดี เริ่มสร้างค่านิยมและทัศนคติต่าง ๆ ในกลุ่มพวกวัยรุ่นของตน เยาวชนในวัยนี้จึงเป็นวัยที่สำคัญอย่างยิ่งในการปลูกฝังจริยธรรม เพราะเป็นวัยที่สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วทั้งในด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม ภาษาและศีลธรรม หากการปลูกฝังด้านจริยธรรมบกพร่อง หรือเอนเอียงไปจากสิ่งที่ถูกที่ควรแล้ว สิ่งนั้นก็จะฝังแน่นติดตัวยากที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงเมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น (ดวงใจ ตั้งสง่า 2522 : 3) ส่วนเนื้อหาที่เหมาะสมสำหรับการปลูกฝังให้กับเยาวชนโดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น กระทรวงศึกษาธิการ (2520 : 63) ระบุว่าจะต้องให้มีนิสัยใฝ่หาความรู้ มีทัศนคติที่ดีต่อสมาชิกทุกชนชั้น มีความซื่อสัตย์ มีวินัย รู้จักสิทธิหน้าที่ มีความสามัคคี ทำงานเป็นหมู่คณะ รู้จักแก้ปัญหาด้วยสันติวิธี มีหลักการเหตุผล และมีความภูมิใจในความเป็นไทย นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2526 : 6-7) ได้กล่าวถึงเนื้อหาด้านจริยธรรมที่ควรปลูกฝังเพื่อ เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตอย่างสันติสุขของคนในชาติ 9 ประการคือ การปลูกฝังเกี่ยวกับความประหยัด ความขยันหมั่นเพียร ความมีสติปัญญา การพึ่งตนเอง ความรับผิดชอบ ความสามัคคี ความยึดมั่นในคุณธรรม ความมีวินัยและความรักชาติ

✓ ในการปลูกฝังจริยธรรมนั้นผู้ที่ทำหน้าที่ถ่ายทอดค่านิยมทางจริยธรรมมาสู่เยาวชน คือ สถาบัน ครอบครัว โรงเรียน ศาสนา และสื่อมวลชน ซึ่งสถาบันเหล่านี้ทำหน้าที่แตกต่างกันไปตามความเหมาะสม (ธารทิพย์ สมบูรณ์ 2527 : 4) ในสมัยก่อน บิดา มารดา และพระสงฆ์ มีบทบาทสำคัญในการสั่งสอนอบรมบ่มนิสัยเด็กและเยาวชน ต่อมาโรงเรียนได้เข้ารับหน้าที่ให้การศึกษาแทน และเมื่อสังคมขยายใหญ่ขึ้น เจริญเติบโตและซับซ้อนมากขึ้น สื่อมวลชนจึงได้เข้ามามีบทบาทในการกำหนดค่านิยมจริยธรรม ของสังคม เพราะการเรียนรู้ทางสังคมผ่านสื่อมวลชนช่วยให้สมาชิกเกิดความรู้สึกมีคุณค่าในตัวเองต่อบทบาทที่ตนกระทำ การถ่ายทอดจริยธรรมต่าง ๆ ผ่านสื่อมวลชนมีผลกระทบต่อการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล รวมทั้งการป้องกันมิให้เกิดสภาพขัดแย้งในสังคม เยาวชนจะเรียนรู้เกี่ยวกับปทัสถาน

ของสังคมและวัฒนธรรมของสังคม โดยตรงไม่เฉพาะแต่จากบุคคลซึ่งเขาติดต่อสื่อสาร เป็นส่วนตัว ในชีวิตประจำวันเท่านั้น แต่จากสื่อมวลชนอื่น ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ และ ภาพยนตร์ ด้วย (Day, Perter R. 1972 : 49)

โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนประเภทหนึ่งที่สามารถทำหน้าที่ถ่ายทอดปลูกฝังจริยธรรม ให้แก่เยาวชนได้เป็นอย่างดี เพราะโทรทัศน์มีข้อได้เปรียบสื่อมวลชนชนิดอื่น ๆ คือ ขณะ ออกอากาศโทรทัศน์จะได้รับความนิยมจากประชาชนมากกว่าสื่ออื่น และโทรทัศน์เป็นสื่อที่มี ลักษณะคล้ายภาพยนตร์ตรงให้ภาพและการเคลื่อนไหว และคล้ายวิทยุตรงให้เสียง ซึ่งก่อให้เกิด แรงกระตุ้นความสนใจสูง และผู้ปกครองมีโอกาสได้ดูร่วมกับเด็กมากกว่าภาพยนตร์ตามโรง ฉะนั้นจึงมีโอกาสนอธิบายและชี้แจงแก่เด็กตลอดจนควบคุมการดูของเด็กได้มากกว่าภาพยนตร์ (กระทรวงศึกษาธิการ 2507 : 39) และโทรทัศน์ยังสามารถเข้าถึงประชาชนได้อย่าง กว้างขวาง ดังจะเห็นได้จากผลการสำรวจครัวเรือนในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีประมาณ 1,276,000 ครัวเรือน พบว่า ประชาชนมีเครื่องรับโทรทัศน์ในครอบครัวยังร้อยละ 80 คือ ประมาณ 1,124,000 เครื่อง (สำนักงานสถิติแห่งชาติ 2529 : 1-2)

นอกจากนี้โทรทัศน์ยังเป็นสื่อมวลชนที่มีบทบาทและอิทธิพลต่อเยาวชนมาก เพราะเด็ก จะใช้เวลาว่างส่วนใหญ่มากกับการดูโทรทัศน์ วิลเบอร์ แชม (Wilbur Schramm 1961 : 30) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เวลาในการชมโทรทัศน์ของเด็ก ปรากฏว่า เด็กอายุ 6 ขวบจนถึง เกรด 6 ซึ่งเป็นวัยซึ่งย่างเข้าสู่วัยรุ่น ชมโทรทัศน์อยู่ระหว่างสองถึงสองชั่วโมงครึ่งต่อวัน เด็กระหว่างเกรด 5-6 จะชมประมาณวันละ 3 ชั่วโมง และจากการวิจัยเกี่ยวกับเด็กไทยของ บำรุงสุข สีหอำไพ และคณะ (B. Siha-Umphai et al. 1975 : 152) พบว่า เยาวชน ที่อายุระหว่าง 10-21 ปี ดูโทรทัศน์วันละไม่ต่ำกว่า 3 ชั่วโมง โดยเฉพาะวันหยุดและวันสุดสัปดาห์ และเนื้อหาของรายการโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อเด็กในเรื่องเกี่ยวกับการเลียนแบบ ซึ่งสอดคล้องกับ การวิจัยของ ปฏิพัทธ์ กระแสนทร์ (2509) ที่ศึกษาอิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรม เด็กวัยรุ่น พบว่า เด็กวัยรุ่นใช้เวลาในการดูโทรทัศน์สัปดาห์ละ 13 ชั่วโมง 40.8 นาที เด็ก วัยรุ่นชายสนใจภาพยนตร์สงคราม และจารกรรม มากที่สุด ภาพยนตร์โทรทัศน์มีอิทธิพลต่อ เด็กวัยรุ่นในแง่ดีคือ ช่วยในด้านการเข้าสังคมกับเพื่อน และให้ความรู้แก่เด็กมาก ในด้านเสียคือ ทำให้เด็กชอบเลียนแบบพระเอก และผู้ร้าย และมีผลต่อจิตใจและสุขภาพของเด็กวัยรุ่น และ

สมคิด ดลเฉลิมศักดิ์ (2518) ศึกษาอิทธิพลของวิทยุโทรทัศน์ต่อเด็กอายุ 6-21 ปี พบว่า เด็กส่วนใหญ่จะดูโทรทัศน์ถ้าไม่ดูที่บ้านก็จะไปดูในสถานที่ใกล้เคียง ประมาณวันละ 3 ชั่วโมง รายการโทรทัศน์ที่นักเรียนชายและหญิงชอบดูมากที่สุดคือ รายการภาพยนตร์ นักเรียนส่วนมาก เห็นว่าการดูโทรทัศน์มีประโยชน์ทำให้ได้ความรู้ และสนุกเพลิดเพลิน ส่วนโทษคือ ทำให้ เสียเวลาในการดูหนังสือ แต่ผลการเรียนและสุขภาพทางกายและจิตใจ หลังการดูโทรทัศน์ ไม่มีอะไรผิดปกติ และจากการวิจัยของคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 2518 พบว่า เด็กไทยติดโทรทัศน์กันมาก ถ้าโทรทัศน์ที่บ้านเสียเด็ก ๆ พร้อมทั้งจะไปดูที่อื่นหรือต้องขอยืม โทรทัศน์ทันที เด็กชอบดูโทรทัศน์ที่สุดเมื่อมีเวลาว่าง มากกว่าการฟังวิทยุ ดูหนังสือ เล่นกีฬา หรือการเล่นอื่น ๆ และเด็กมักจะเลียนแบบพฤติกรรมทางโทรทัศน์ แต่ก็มีแนวโน้มที่จะรู้ว่าอะไร เป็นสิ่งที่จะอาจเกิดขึ้นในโลกของความเป็นจริง

จากการวิจัยดังกล่าวข้างต้นจะพบว่า อิทธิพลของโทรทัศน์ในด้านต่าง ๆ ต่อเยาวชน มีทั้งทางบวกและทางลบ ทางบวกก็คือทำให้เยาวชนฉลาดขึ้น รู้จักแสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ ได้รับความเพลิดเพลินสนุกสนาน พัฒนาการศึกษาและบุคลิกภาพ ทางลบก็คือ ผู้ดูจะเลียนแบบ พฤติกรรมที่สังคมไม่พึงปรารถนา และความรุนแรงโหดร้ายต่าง ๆ ที่มีในรายการโทรทัศน์ จะมีผลทำให้จริยธรรมและพฤติกรรมของเยาวชนลดต่ำลงไป เยาวชนจะรู้สึกเฉยชา และเห็น เป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันเท่านั้น

บทบาทและอิทธิพลของโทรทัศน์ดังกล่าวแล้วจะเห็นได้ว่ามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและ แนวทางปฏิบัติของเยาวชนเป็นอย่างมาก ถ้าโทรทัศน์เสนอเนื้อหาในสิ่งที่ดี เยาวชนก็มีแนวโน้ม ที่จะประพฤติปฏิบัติดี แต่ถ้าโทรทัศน์เสนอเนื้อหาที่มีแต่ความรุนแรง โหดร้าย เยาวชนก็มีแนวโน้ม ที่จะปฏิบัติตามนั้น ซึ่งผู้ที่รับผิดชอบการเสนอรายการควรจะตระหนักในการเสนอเนื้อหาด้วย จะถือว่าปล่อยให้สังคมเลือกรับหรือเลือกไม่รับเนื้อหาโดยเสรีนั้น ไม่อาจทำได้ ควรจะมีการ เลือกสรรแต่สิ่งที่ดีมีประโยชน์มาเสนอด้วยเหมือนกัน (คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521 : 13)

จากความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรจะได้ศึกษาถึงบทบาทของโทรทัศน์ ว่าสามารถทำหน้าที่ถ่ายทอด ปลุกฝังจริยธรรมแก่เยาวชนได้เพียงไร วิธีหนึ่งก็คือ ศึกษาถึง เนื้อหาที่โทรทัศน์เสนอให้แก่เยาวชนว่า มีเนื้อหาด้านจริยธรรมอยู่มากน้อยเพียงใด และเยาวชน

ผู้รับเหื่อนหานั้นสามารถมองเห็นการเสนอเหื่อนหาดังกล่าวหรือไม่ ซึ่งเหื่อนหาด้านจริยธรรมในรายการโทรทัศน์นั้นยังมีได้มีการวิเคราะห์และวิจัยมาก่อนว่าได้เสนอเหื่อนหาจริยธรรมมากน้อยเพียงใด

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่ารายการโทรทัศน์ที่แพร่ภาพในเขตกรุงเทพมหานครนั้น ได้เสนอเหื่อนหาด้านจริยธรรมที่สำคัญ ๆ มากน้อยเพียงใด รวมทั้งต้องการทราบความเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้รับชมโทรทัศน์ว่าจะสามารถมองเห็นการเสนอเหื่อนหาดังกล่าวหรือไม่ โดยเฉพาะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะนักเรียนในชั้นนี้เป็นเยาวชนที่สามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วทั้งร่างกาย สติปัญญา รวมทั้งเป็นวัยที่จะมีพัฒนาการทางจริยธรรมไปสู่ขั้นสูงสุด ซึ่งเมื่อได้รับการปลูกฝังจริยธรรมแบบใดแล้ว ก็จะฝังแน่นติดตัวไปยากที่จะแก้ไข เปลี่ยนแปลงเมื่อเติบโตขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์เหื่อนหาด้านจริยธรรมในรายการโทรทัศน์
2. เพื่อสำรวจความเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เกี่ยวกับเหื่อนหาด้านจริยธรรมในรายการโทรทัศน์

ขอบเขตของการวิจัย

1. เหื่อนหาด้านจริยธรรมในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ 2526 : 9) ซึ่งแบ่งออกเป็น 9 ประการ ได้แก่

- 1.1 ความประหยัด
- 1.2 ความขยันหมั่นเพียร
- 1.3 ความมีสติ และปัญญา
- 1.4 การพึ่งตนเอง
- 1.5 ความรับผิดชอบ
- 1.6 ความสามัคคี

1.7 ความยึดมั่นในคุณธรรม

1.8 ความมีวินัย

1.9 ความรักชาติ

2. รายการโทรทัศน์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เลือกเฉพาะที่ออกอากาศจากสถานีโทรทัศน์

ในกรุงเทพมหานคร 4 สถานี คือ

2.1 สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีช่อง 3

2.2 สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 5

2.3 สถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7

2.4 สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีช่อง 9

3. รายการโทรทัศน์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จะศึกษารายการที่ออกอากาศระหว่างวันที่ 24 มกราคม ถึง 20 กุมภาพันธ์ 2530

4. ประเภทของรายการโทรทัศน์ แบ่งเป็น 4 ประเภท คือ

4.1 รายการข่าว ได้แก่ รายการข่าวประจำวัน วิเคราะห์ข่าว สรุปข่าว สารคดีเชิงข่าว ถ่ายทอดข่าวสด

4.2 รายการสารคดี ได้แก่ รายการสารคดีทั่วไป และสารคดีลักษณะพิเศษ

4.3 รายการบันเทิง ได้แก่ รายการเบาสมอง ตอบปัญหาชิงโชค เกมส์โชว์ ดนตรี กีฬา

4.4 รายการภาพยนตร์ และละคร

5. การศึกษาครั้งนี้จะไม่วิเคราะห์เนื้อหารายการโฆษณาที่เผยแพร่ในรายการโทรทัศน์

6. ในการวิเคราะห์เนื้อหาในคำสำคัญและสถานการณ์ที่ระบุถึงเนื้อหาจริยธรรมในด้านต่าง ๆ โดยให้เป็นความถี่ของเนื้อหาจริยธรรมในรายการโทรทัศน์

7. การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับเนื้อหาจริยธรรมในรายการโทรทัศน์ ทำการศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. เนื้อหาจริยธรรมทั้ง 9 ประการ ตามเกณฑ์ของสำนักงานคณะกรรมการ
วัฒนธรรมแห่งชาติที่แบ่งไว้ สามารถครอบคลุมจริยธรรมต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาได้
2. นักเรียนที่อยู่ในโรงเรียนที่มีขนาดของโรงเรียน สถานที่ตั้งในกรุงเทพมหานคร
แตกต่างกัน ไม่มีความแตกต่างกันในการได้รับอิทธิพลจากรายการโทรทัศน์
3. การกล่าวถึงจริยธรรมต่าง ๆ จะแสดงออกโดยการกล่าวเป็นคำที่สามารถ
จัดเป็นกลุ่มจริยธรรมด้านต่าง ๆ ได้ และแสดงออกโดยภาพเหตุการณ์ สถานการณ์ ที่ระบุ
ถึงจริยธรรมในแต่ละด้าน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

จริยธรรม หมายถึง แนวทางในด้านการประพฤติ ปฏิบัติ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี
ซึ่งเป็นมาตรฐานของสังคม อันจะนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่พึงประสงค์ ของสังคมไทยในปัจจุบัน
ในการวิจัยครั้งนี้จะแบ่งจริยธรรมออกเป็น 2 ลักษณะ (สมพร เทพสิทธา 2525 : 1-2)
คือ จริยธรรมด้านบวก เป็นการประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ดีงาม เป็นที่พึงประสงค์ของสังคมและ
จริยธรรมด้านลบ เป็นการประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ไม่พึงประสงค์ของสังคม ในการนี้จะทำการ
ศึกษาจริยธรรมที่เกี่ยวกับความประหยัด ความขยันหมั่นเพียร ความมีสติปัญญา การพึ่งตนเอง
ความรับผิดชอบ ความสามัคคี ความยึดมั่นในคุณธรรม ความมีวินัย และความรักชาติ

รายการโทรทัศน์ หมายถึง เนื้อหาที่เสนอโดยสถานีโทรทัศน์ ในรูปแบบต่าง ๆ ใน
การวิจัยครั้งนี้ได้แบ่งประเภทของรายการโทรทัศน์ เป็น รายการข่าว รายการสารคดี
รายการบันเทิง รายการละคร และภาพยนตร์

การวิเคราะห์เนื้อหา หมายถึง เทคนิคการวิจัย สำหรับแยกแยะแจกแจงเนื้อหา
ของการสื่อสารที่ปรากฏและเผยแพร่ในสื่อมวลชนออกเป็นจำนวนที่วัดได้ เป็นวิธีที่มีแบบแผน
กฎเกณฑ์ ขั้นตอนที่แน่นอน ผลจากการวิเคราะห์เนื้อหา สามารถนำมาเปรียบเทียบระหว่างกันได้

ข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์เนื้อหารายการโทรทัศน์ ซึ่งทำการวิเคราะห์ คำสำคัญและภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวิเคราะห์แล้ว ได้นำผลการวิเคราะห์ไปสร้าง แบบสอบถามตอนที่ 3 เพื่อสอบถามความคิดเห็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เกี่ยวกับเนื้อหา จริยธรรมที่ได้จากรายการโทรทัศน์ เมื่อแปลภาพเหตุการณ์ เรื่องราวที่ได้จากรายการโทรทัศน์ ไปสอบถามนักเรียน อาจทำให้ความหมายที่ได้เปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย ไม่สมบูรณ์ ครบถ้วน เหมือนการเสนอด้วยภาพและเสียง ซึ่งเป็นข้อจำกัดของการวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากไม่มีการ นำเทปโทรทัศน์ไปให้นักเรียนดูเพื่อการเห็นภาพเหตุการณ์ที่แท้จริง

ประโยชน์ของการวิจัย

1. เพื่อทราบถึงเนื้อหาจริยธรรมด้านต่าง ๆ ที่มีในแต่ละประเภทรายการ ของรายการโทรทัศน์
2. เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมหรือสร้างจริยธรรมในด้านต่าง ๆ แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้เกี่ยวข้องในการผลิตรายการและสถานีโทรทัศน์ส่งเสริม รายการที่มีเนื้อหาจริยธรรมในด้านที่สำคัญ ๆ ให้มากขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย